pool surnud jo, sa tahhad siiski weel rahha, jomisseks! wanna häbbematto! pead sa siis wina joma, et sa uimase peaga weel hauda langeksid? nores pölwes wissist olled sa omma warra raiskand, sest sa nüüd tuñned pudo. Ärra ta läks, ja ei añnud ühtegi. Selle wanna silmisse tulli häbbi, ja wet ollid nemmad täis. Oh Jummal! ütles temma, sa tead keik, ja nääd ka sedda praego. Minno südda läks halledaks, sedda waest wanna Rauko nähhes, ja sedda kuuldes, ei ma teädmud, mis ma teggin, agga usfinaste aññin ma omma pole Rubla, mis mul jures olli temma käete, ja täksin eddasi, et ta wo nutto silmis ei piddand nähha sama. Agga ta jooksis mo järrel, ja kui ta mind kätte sai, ütles temma, wesi weel silmis: Tele ollete wissiste eksind, ja wägga sure Rahha tükki mulle aññud; ei ma woi teid petta, wõtke sedda taggasi, ja andke mulle agga ni paljo, et ma wähhe õlut

luk woin osta kinnitamisseks. Ei mitte wastasin minna, pea keik enneselle wannake! sa olled sedda wäärt; osta sellega wähhe wina; agga ütle mulle: kus sa ellad? Ta juhhatas mulle sedda kodda. Teisel päwal ma läksin sinna, ja tee peäl käies, mõtlesin ma jo mitme asiade peäle, mis ma temmaga piddin räkima, ja temma käest küssima; agga, kui ma sinna sain, olli ta tuñnist sadik jo ärrasurnud. Weel paistis temma palle peäl keik temma waggadus, ja rõmus lotus. Üks lauio ramat, ja leiba kannikas ollid temma woodi äres, kus muud jees ei olnud, kui üks õlle kubbo.

Oh! et se kurke Rikkas tedda nüüd olleks näinud! ehk ta olleks wahhest kahhetsenud, et ta selle Waesele üht jomaega enne surma kaand, kes sedda nüüd ehk Jummalale kaebas.

6. Wallalik Hans.

Hans olli omma nore Hergaga weeral maal